

24. navadna nedelja A

*Slávi, moja duša, Gospoda,
ne pozabi nobenega njegovega dejanja. (Ps 103,2)*

Prvo berilo

Sirah 27,30–28,7

Srd in jeza sta ostudna, grešen človek se jima bo vdajal. Kdor se maščuje, bo izkusil maščevanje Gospoda, ki si bo skrbno zapomnil njegove grehe. Odpusti krivico svojemu bližnjemu, tako bodo tudi tebi na tvojo prošnjo odpuščeni tvoji grehi. Kako bo človek, ki kuha jezo zoper drugega človeka, pri Gospodu iskal ozdravljenja? Kako bo človek, ki do sebi enakega nima usmiljenja, za svoje grehe prosil odpuščanja? Če človek, ki je le bitje iz mesa, neprestano kuha jezo, kdo bo dosegel odpuščanje njegovih grehov? Pomisli na poslednje reči in nehaj sovražiti, na trohno in smrt pomisli in se drži zapovedi. Pomisli na zapovedi in se ne srđi na bližnjega, na zavezo Najvišjega pomisli in odpusti pogršek.

Drugo berilo

Rimljanom 14,7-9

Bratje in sestre, nobeden od nas ne živi zase in nobeden ne umira zase. Če namreč živimo, živimo za Gospoda; in če umiramo, umiramo za Gospoda. Naj torej živimo ali umiramo, smo Gospodovi. Kajti Kristus je umrl in oživel prav zato, da bi gospodoval mrtvim in živim.

Evangelij

Matej 18,21-35

Tisti čas je Peter pristopil k Jezusu in mu rekel: "Gospod, kólikokrat naj odpustim svojemu bratu, če greši zoper mene? Do sedemkrat?" Jezus mu je dejal: "Ne pravim ti do sedemkrat, ampak do sedemdesetkrat sedemkrat.

Zato je nebeško kraljestvo podobno kralju, ki je hotel napraviti račun s svojimi služabniki. Ko je začel računati, so mu privedli nekoga, ki mu je bil dolžan deset tisoč talentov. Ker ni imel s čim povrniti, je njegov gospodar ukazal prodati njega, njegovo ženo, otroke in vse, kar je imel, ter poravnati dolg. Služabnik je tedaj padel predenj in ga prôsil: 'Potrpi z menoj in vse ti povrnem.' Gospodar se je tega služabnika usmilil, opróstil ga je in mu dolg odpústil.

Ko pa je služabnik šel ven, je srečal enega svojih soslúžabnikov, ki mu je bil dolžan sto denarijev. Zgrabil ga je, ga davil in rekel: 'Vrni, kar si dolžan!' Ta je padel predenj in ga prosil: 'Potrpi z menoj in ti povrnem.' Óni pa ni hotel, ampak je šel in ga vrgel v ječo, dokler mu ne bi povrnil dolga. Ko so njegovi

tovariši videli, kaj se je zgodilo, so se zelo razžalostili in šli svojemu gospodarju podrobno povedat, kaj se je zgodilo. Tedaj ga je gospodar poklical k sebi in mu rekel: 'Hudobni služabnik! Ves dolg sem ti odpústil, ker si me prosil. Ali nisi bil tudi ti dolžan usmiliti se svojega soslúžabnika, kakor sem se jaz usmilil tebe?' In njegov gospodar se je razjézil in ga izročil mučiteljem, dokler mu ne bi povrnil vsega dolga.

Tako bo tudi moj nebeški Oče stóril z vami, če vsak iz srca ne odpustí svojemu bratu."

V razmislek

Svetopisemski odlomki današnje nedelje nihajo med obema poloma – med maščevanjem in nespravljivostjo na eni strani in odpuščanjem in spravljivostjo na drugi.

Ko Peter Jezusa v evangeliju vpraša po meri odpuščanja, Jezusov odgovor vsebuje število sedem, ki je že samo po sebi število polnosti, ki pa ga nato še potencira. Ni več govora o sedem krat temveč o sedem krat sedemdeset. To ni več stvar števil, temveč stvar notranje drže. To je tisto brezmejno odpuščanje, ki ga vedno znova spoznavamo v celotni zgodovini odnosa med Bogom in človekom. Iz čisto človeškega vidika je presenetljivo, da se Bog ne utruji in ne konča odnosa s svojim ljudstvom zaradi ponavljajočih se človeških neuspehov in neskončnega kroga greha, spreobrnitve in novega začetka. Vendar Bog ne meri, tehta in ne preračunava. Takšna drža presega seveda vse, kar smo ljudje kadarkoli sposobni. Nihče od nas ni sposoben vedno in povsod velikodušno brezpogojno odpuščati. V branju svetopisemskih zgodb se istočasno spoznamo s tolažbo in izzivom. S tolažbo, ker Bog vedno znova odpušča, vseeno kako velika je človeška krivda. Z izzivom, ker je s tem človek hkrati zavezan, da odpuščanje, ki ga je izkusil preko Boga, izkazuje v svojem odnosu s soljudmi. Tako je tudi jasno, da Božje odpuščanje ni zgolj osebna stvar med Bogom in posameznikom, temveč se dotika vedno tudi celotne družbe.

Če v enem stavku povzamemo tu nagovorjeno življenjsko vodilo človeškega ravnanja, bi se le-to glasilo – do drugih ravnaj tako, kot ravna s teboj Bog. Implementacija tega načela se vsekakor ne izkaže za tako preprosto, saj občutimo, da smo vse prevečkrat podvrženi temnim silam obračunljivosti, neusmiljenosti in nespravljivosti. Pozabiti doživete žalitve in krivdo ni lahko, prav tako pa jih tudi ne moremo in ne smemo kar na na hitro potisniti na stran. Kljub temu je naša naloga, da se trudimo dan za dnem spopadati z doživeto krivdo in da smo odprti za izkušnjo Božje in človeške brezpogojne sprejetosti in odpuščanja naših napak. Če se skozi vse življenje spominjamo izkušnj dobre in sprave in si dovolimo, da se dotaknejo našega srca, potem lahko vse, kar smo pretrpeli, tudi odпустimo. Potem lahko tudi iz vsega srca odпустimo drugim, saj ne velja več: "Kot ti meni, tako jaz tebi", temveč: "Kot Bog meni, tako jaz tebi" – brezpogojno in velikodušno... Po drugi strani pa mora veljati tudi obratno – če se doživeta krivica ne spremeni v spravo in če ne želimo odпустiti, ne bomo mogli občutiti Božjega usmiljenja. In to ne zaradi tega, ker bi nam Bog odrekel usmiljenje. Če ne dovolimo, da nam Bog spremeni naše srce in globoko v sebi vztrajamo pri negativnih izkušnjah z drugimi, zavračamo Njegov dar odpuščanja in ga tako tudi ne moremo posredovati naprej. Če pa po drugi strani odprto in iskreno dovolimo, da nas Božje usmiljenje spremeni v nove ljudi, ne moremo drugega kot da iz veselja nad tem odpuščamo tudi drugim. Če smo pripravljeni v tem smislu odpuščati, nam Bog da okusiti košček nebes že v našem zemeljskem življenju.